

радъ своята гордостъ, драги. Колко сте чудни вие, мъжете! Не искате и да слушате дори пазарлъци. А знаешъ ли, мой мили, че децата на приятелката ми сж все болни. Въ хотела имъ даватъ лоша храна, тѣ не сж яли отъ вчера нищо, майка имъ нѣма пукнато су, азъ сжщо, а децата сж гладни като кученца. Колко ще се зарадватъ тѣ сега, щомъ видятъ тия лакомства! Ела да оставимъ пакета, после ще отидемъ да обѣдваме нѣкъде. Азъ сжщо познавамъ Марсилия и зная единъ локалъ, дето е евтино и добре. Какво ме гледашъ тѣй изуменъ?...

Тѣ тръгватъ заедно. Жоржета кротко стиска ръката му, тѣй довърливо, тѣй приятелски, като че най-сетне е намѣрилъ она свой близъкъ роднина, когото дирѣше напусто по каменнитѣ слънчеви улици на африканскитѣ градове. И тѣ се загубватъ изъ марсилскитѣ таверни, смѣсватъ се съ моряцитѣ отъ параходитѣ на цѣлия свѣтъ. Единъ следъ другъ се прилепватъ къмъ тѣхъ другари отъ Alsina, нѣкои отъ тѣхъ сжщо вече съ нѣкое момиче подъ ръка, и така се събира шумна тълпичка отъ млади мъже съ сини фуражки и млади момичета съ недоспали очи, съ жестоко начервени устни. Както хиляди други, и тѣ отиватъ да играятъ и да гледатъ, какъ други играятъ да „болъ“ въ широката поляна между борсата и старото пристанище, привечеръ се разхождатъ изъ Канебиерата и пиятъ кафе на тротоара, после се запиватъ изъ моряшкитѣ таверни, събиратъ се съ нови и нови другари, които сжщо вече сж си намѣрили приятелки, и нахълтватъ въ евтиния моряшки балъ на старото пристанище, дето танцуватъ до разсъмване. После нѣкои се връщатъ въ парахода, други изчезватъ съ своитѣ момичета изъ кривитѣ тъмни улички на стария